

Мотиви към присъда постановена по ВНОХД № 2477/2022 година по описа на СГС, НО, IV въззивен състав.

С присъда от 12.05.2022 година, постановена по НОХД № 9928/2021 година, по описа на СРС, НО, 11-ти състав е признан подс. И. К. И. за виновен в това, че от неустановена дата през месец май 2020 година (след дата 23 май 2020 година) до неустановена дата през месец юли 2020 година, в гр. София, в апартамент, находящ се на адрес гр. София, ул. „****“, предоставял систематически – повече от три пъти през посочения период, помещение – стая от апартамента на различни лица – Р.С.С. и неустановени лица от мъжки пол, за извършване на полови сношения и блудствени действия помежду им, явяващо се престъпление по чл.155 ал.2 от НК, поради което и при условията на чл.54 ал.1 от НК му е наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца и наказание „Глоба“ в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева.

На основание чл.66 ал.1 от НК, съдът е отложил изпълнението на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл.189 ал.3 от НПК, съдът е осъдил подс. И. да заплати по сметка на СРС сторените по делото деловодни разноски, възлизащи на сумата от 600 (шестстотин) лева.

Срещу присъдата, в законоустановения срок, е постъпила въззивна жалба и допълнение към нея от адв. М. Х. от САК, редовно упълномощен процесуален представител на подс. И., в която се излагат доводи на несъгласие с първоинстанционната присъда и се моли за нейната отмяна. Сочи се, че съдебният акт е постановен при допуснати груби нарушения на чл. 6 от ЕКПЧОС и чл. 7, чл. 12- 15, чл. 55, чл. 107, чл. 281, ал. 8 от НПК. Изтъква се, че обвинението срещу подс. е повдигнато и присъдата срещу него е постановена въз основа на обвинителен акт, неотговарящ на изискванията по чл. 246, ал. 2 от НПК. Твърди се също, че присъдата почива на предположения, т.к. е постановена при липса на доказателства и неправилна интерпретация на наличните такива. Акцентира се на показанията на св. С., от които според защитата се установява, че същата не е свеждала до знанието на подс. целите, за които ще ползва наетото помещение. Не се установявало подс.т да е предоставял систематически помещението за съставомерните по чл.155 ал.2 от НК цели и от показанията на останалите, разпитани по делото свидетели. Сочи се, че съдът от първата инстанция е проявил избирателен подход при обсъждане на доказателствените материали, събрани на досъдебното производство, игнорирал е тези събрани в хода на съдебното следствие, в резултат на което е стигнал до неправилни крайни изводи за съставомерност на инкриминираното деяние, респ. е проявил пристрастие към обвинителната теза. Предлага се въззивната инстанция да отмени обжалваната присъда и на основание чл.336 ал.1 т.3 вр. чл.334 т.2 от НПК да постанови нова присъда, с която изцяло да оправдае подс. И. К. И. по повдигнатото му обвинение, за което е предаден на съд. Алтернативно, желае се връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд

поради допуснати съществени процесуални нарушения.

В разпоредително заседание от 01.07.2022 година, въззивният съд прецени, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подс. и свидетели, изслушване на вещи лица, както и ангажирането на нови писмени и/или веществени доказателства и в този смисъл не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие, за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по чл. 313 и чл. 314 от НПК и правилното решаване на делото, поради което остави без уважение направените доказателствени искания.

В хода на съдебните прения пред настоящия съд, процесуалният представител на подс. И. в лицето на адв. Х. поддържа позицията, застъпена във въззивната жалба. Счита, че обвинението срещу подзащитния му не е доказано по несъмнен и категоричен начин. Сочи, че в хода на първоинстанционното съдебно следствие е останало недоказано обстоятелството, че подсъдимият е имал знание за целта, с която се използва наетото от свидетелката помещение. Фиксира вниманието на съда върху заявеното от св. С. в хода на съдебното следствие, че същата не е сключила лично договора за наем с подсъдимия, както и че е виждала последния единствен път по повод направена ѝ забележка относно ползването на водата в жилището. Подчертава, че св. С. е била задържана за срок от 24 часа по реда на ЗМВР и е била разпитвана, в отсъствието на защитник и без да ѝ е било разяснено кое е лицето, срещу което следва да депозира показания по случая. Поддържа, че държавното обвинение не е доказало, че жилището е предлагано и ползвано системно от различни лица със съставомерната по закон цел. Сочи, че подсъдимият не е имал знание за това с каква цел ще се ползва отдаденото от него под наем на трето лице жилище. Пледира за оправдателна присъда.

В пледоарията си, представителят на Софийска градска прокуратура намира депозиранията жалба срещу първоинстанционната присъда за неоснователна и като такава моли съда да я остави без уважение и да потвърди присъдата на СРС, като правилна и законосъобразна. Споделя изцяло съображенията и анализа на доказателствения материал на първостепенния съд, които са му дали основание да приеме, че подсъдимият действително е извършил престъплението, за което е признат за виновен.

Подсъдимият И. И. в правото си на лична защита и на последна дума моли въззивния съд да отмени обжалваната присъда. Заявява, че помещението е било наето от лице, представило му се за студентка, а не от св. С.. Твърди, че не е бил уведомен от С. за извършваната от нея дейност в помещението, съответно че не е имал представа какво се случва в съседната стая от апартамента. Сочи, че за последното е научил едва, когато е бил извикан за разпит в СДВР.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата съобразно изискванията на чл.314 НПК, намира за установено следното:

Въззивният съдебен състав, след като прецени събраните по делото

доказателства, изложените в хода по същество на делото доводи и възражения на страните и след като извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт, съобразно изискванията на чл.314 от НПК, както и при самостоятелния анализ на доказателствената съвкупност по делото намира, че са налице основания за неговата отмяна изцяло, т.к. приетата от първостепенния съд фактическата обстановка не кореспондира със събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства и писмени доказателства, поради което в този смисъл въззивният съд упражни правомощията си, визирани в чл.316 от НПК и прие за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият И. К. И. е роден на ***** година в гр. София, българин, с българско гражданство, висше образование, неосъждан, женен, работи като адвокат на свободна практика, живущ на адрес: гр. София, бул.“****”, ЕГН: *****.

Свидетелката Р. С. се занимавала системно с проституция – извършвала полови сношения и блудствени действия с различни мъже срещу заплащане. Първоначално предлагала сексуални услуги срещу заплащане в Република Германия, но през месец януари 2020 година свидетелката С. решила да се прибере в Република България, където отседнала на адреса на своята майка в с. Бутан.

На неустановена дата през месец май 2020 година свидетелката С. взела решение да наеме жилище в гр. София, в което да проституира. В изпълнение на това решение, свидетелката започнала да търси жилище, в което да упражнява своята дейност.

На неустановена дата през месец май 2020 година (след 23-то число на месеца), свидетелката С. видяла обява, публикувана в сайт „Ало.бг“ за стая от апартамент, която се отдавала под наем в гр. София, ул. „****“ и решила да се обади на посочения в нея телефонен номер. Свидетелката С. провела разговор с подс. И., с когото се уговорили да се срещнат на адреса на апартамента. Жилището било собственост на дружеството „ОСА-Одит, счетоводство, анализи“ ООД с управител С. Х.а Б.. Последната била майка на съпругата на подс. И. – свидетелката А.Т.-И.а.

Въпреки уговорката, която постигнали, свидетелката С. не отишла лично на срещата за наемане на стаята, а изпратила своя приятелка, която трябвало да се срещне и да вземе ключа. Поради тази причина свидетелката С., при наемането на стаята, не е имала личен контакт с подс. И. и не му е споделяла каквото и да е било относно нейните намерения за използване на стаята. През целия си престой в имота, свидетелката С. се е засичала с подс. И. И. един или два пъти, като няма спомен да му е разяснявала за какво използва стаята. Последният освен това не е живеел в този апартамент и не е пребивавал постоянно там, а е ходил от време на време, тъй като ползвал една от стаите за служебни цели. За целия престой на свидетелката С., между нея и подс. И. не е имало разговор, при който да е споделяла, че ще използва стаята за развратни дейности.

Свидетелката С. наела посочената в обявата стая от апартамента,

находящ се на ул. „****“, при уговорена наемна цена от 600 лева за месец.

Свидетелката С. започнала да рекламира предлаганите от нея сексуални услуги, посредством обява в интернет сайта „А. и Ева“, чрез който си осигурявала клиенти. В обявата, тя се представяла под псевдонима „К.“, като установената цена за стандартен секс, предоставян от свидетелката в апартамента била 100 лева за един час и 50 лева за половин час. Освен това, свидетелката С. предлагала и анален секс и орална любов, които услуги се заплащали допълнително.

Свидетелката С. започнала да извършва срещу заплащане посочените в обявата сексуални услуги (полови сношения и блудствени действия с различни мъже), като на неустановени конкретно дати в периода месец май 2020 година до месец юли 2020 година такива били предоставени неколkokратно на адреса в гр. София, ул. „****“, в отдадената ѝ под наем стая, без обаче знанието на подс. И..

Дейността на свидетелката С. по предоставяне на платени сексуални услуги на посочения по-горе адрес била забелязана от свидетеля П.В., който живеел в съседство. На свидетеля В. му направило впечатление, че жилището се посещава от множество непознати, различни мъже, които свидетелката С. посреща или гола, или по бельо. Същият се усъмнил, че св. С. предоставя сексуални услуги срещу заплащане, поради което подал сигнал до Началника на 04 РУ-СДВР, към което районно управление изпълнявал длъжността разследващ полицай. Било образувано настоящото наказателно производство.

Така установената фактическа обстановка въззивният съд приема след обективен, всестраниен и пълен анализ на доказателствения материал, събран в хода на наказателното производство, включващ: гласни доказателствени средства – обясненията на подс. И. И. (л. 45 от СД), показанията на свидетелите П.В. (л. 45/гръб – л. 47 от СД, включително и тези, снети в хода на досъдебното производство - л. 59, и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 5, вр. с ал. 1, т. 1 и т. 2, пр. 2 от НПК), А.Т.-И.а (л. 47 от СД), А.Т. (л. 96/гръб – л. 97 от СД, включително и тези, снети в хода на досъдебното производство - л. 42, и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК), Р. С. (л. 97 – л. 99 от СД, включително и тези, снети в хода на досъдебното производство и по реда на чл. 223 от НПК -л. 57 и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 и т. 2, пр. 2 от НПК), П.П. (л. 106/гръб – л. 107 от СД, включително и тези, снети в хода на досъдебното производство - л. 39, и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 5, вр. с ал. 1, т. 1 и т. 2, пр. 2 от НПК); писмени доказателствени средства и писмени доказателства - разпечатки от обяви (л.5 - л. 13 ДП), протоколи за разпознаване на лица, ведно с фотоалбуми към тях (л. 42 – л. 55 ДП), справка за собственост на имот (л.76 - л. 79 ДП), справка за съдимост (л. 12 СД); способности на доказване – заключението от изготвената комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза.

Въз основа на така изброените гласни и писмени доказателствени

източници, въззивният съд възприе описаната по-горе фактическа обстановка, основаваща се на събраните и проверени доказателствени средства, като по този начин стигна до различни фактически, а от там и правни изводи от тези, до които е достигнал контролирания съд.

Действително, настоящата съдебна инстанция не намира основания да ревизира изводите на първоинстанционния съд досежно обстоятелството, че в процесния апартамент, находящ се в гр. София, ул. ****, са били предлагани сексуални услуги срещу заплащане, като в тази насока достатъчно информация се съдържа, както в показанията на св. С., която е предлагала същите, така и в показанията на св. В., който като пряк съсед на жилището непосредствено е възприел, че същото се посещава от различни мъже, които С. посрещала гола или по бельо. Обстоятелството, че през инкриминирания по делото период, св. С. е предлагала възмездни услуги от сексуален характер в горепосоченото жилище се потвърждава и от показанията на св. П. и св. Т., които са посетили апартамента именно във връзка с ползването на такива услуги. Показанията на посочените по-горе свидетели, настоящата инстанция намери за непротиворечиви, взаимнодопълващи се, кореспондиращи с веществените доказателствени средства – разпечатки от обяви, а и житейски правдоподобни и убедителни, за да представляват сигурна доказателствена опора за изграждане на несъмнен извод, че стаята от процесния апартамент е била използвана от св. С. за проституция. Ето защо и същите безусловно следва да бъдат кредитирани в тази им част. Посочените факти и обстоятелства въззивният съд изцяло споделя и не намира за необходимо да ревизира изводите на първоинстанционния съд.

За да достигне до различни фактически изводи, относно един от основните факти на доказване в настоящето наказателно производство, а именно относно знанието на подсъдимия за целите и предназначението на отдадената от него под наем стая, въззивният съдебен състав направи задълбочен анализ на показанията именно на св.С. – депозирани в хода на първоинстанционното съдебно следствие, както и приобщените към доказателствената маса чрез прочитане по реда на чл. 281 ал.1 и ал.4 от НПК.

Действително, основното доказателствено средство в подкрепа на твърдяното от прокуратурата престъпление са показанията на св. С., поради което всичките ѝ показания бяха изследвани и преценени с особено внимание от настоящата инстанция, в съвкупност с останалия събран и проверен доказателствен материал. В принципен план не съществува пречка всички елементи от основния факт да бъдат изследвани с възможните доказателства и доказателствени средства, включително и само със свидетелски показания, доколкото съгласно изискванията на процесуалния закон доказателствата и доказателствените средства нямат предварително установена сила. Предвидените в НПК способности за установяването на фактите по делото са равностойни по своята доказателствената сила, стига да са събрани по реда, предвиден в НПК, както и ако са издържали проверката за достоверност. В настоящия случай обаче показанията на св. С. относно съпричастността на подсъдимия към упражняваната от нея дейност в жилището като проститутка,

се дискредитират на собствено основание поради вътрешни неясноти и разминавания, както и поради липса на корелация с останалите доказателства. На първо място, въззивният съд при проверката на показанията на св. С. отчете обстоятелството, че същата е разпитвана и в хода на досъдебното производство, вкл. пред съдия и в хода на съдебното следствие, като заявените от нея факти и обстоятелства в различните фази на процеса, са взаимноизключващи се. Така на досъдебната фаза, свидетелката е категорична, че познава подсъдимия, като подробно описва състоялата се помежду им среща по повод наемането на процесната стая, както и целта, за която наела помещението. Свидетелката посочва, че при тази среща е уведомила подсъдимия, че се занимава с проституция и именно такава дейност ще бъде извършвана в предоставеното ѝ помещение, на което подсъдимият не се противопоставил. Така поднесената от св. С. информация изцяло противостои на депозираните от същата показания в съдебната фаза на процеса, където изнася диаметрално противоположни на посочените до този момент факти и обстоятелства относно съдържанието на разговора ѝ с подсъдимия, неговото знание за дейността ѝ като проститутка, както и обстоятелствата по наемане на помещението. Св. С. вече твърди, че никога не е уведомявала подсъдимия за това, че апартаментът ще бъде използван за проституция, както и че се е виждала с последния само един-два пъти, тъй като стаята е била наета и наемната цена заплащана опосредено чрез трето лице. Същевременно, непосредствено след тези си твърдения, св. С. е изнесла диаметрално противоположни сведения: „Казах за какво я ползвам стаята...Казах му, че съм платена жена...“. Именно поради тези съществени, както вътрешни противоречия, така и с преждеизнесеното от св. С., районният съд правилно е приобщил чрез прочитане към доказателствената маса показанията ѝ от досъдебната фаза на процеса. След тяхното изслушване обаче св. С. е заявила, че няма спомен при наемането на процесната стая да е казвала на подсъдимия, че е „платена жена“ и че ще използва помещението за сексуални дейности, твърди, че е възможно между тях да е бил воден подобен разговор, като същевременно продължава да поддържа, че не е наела лично стаята от апартаментът от подсъдимия, както и че срещите помежду им са били една – две. Същевременно на въпроси на страните св. С. категорично, при това трикратно, продължава отново да поддържа, че не е обсъждала с подсъдимия, че наетата стаята ще бъде използвана с цел да извършва в нея услуги от сексуален характер, нито е уведомявала последния, че е проститутка. Именно поради очертаната изключителна непоследователност, явна нестабилност, нехомогенност, вътрешна противоречивост, обърканост и несигурност, постоянното надграждане и допълване на спомена в течение на времето, при всеки следващ разпит, настоящият съдебен състав намира показанията на св. С. в тази ѝ част за ненадежден източник на информация за събитията, касаещи главния предмет на доказване. Ето защо въззивният съд намира, че показанията на св. С. в тази насока не следва да бъдат кредитирани, тъй като в най-важната им за доказването на обвинителната теза част са хаотични, разнопосочни и не намират опора в други доказателства по делото, поради което са и негодни да послужат за постановяването на осъдителна спрямо

подсъдимия присъда.

В заключение, след съпоставка в съдържателен план на заявеното от св. С. в различните фази на процеса, въззивният съд намира показанията ѝ за ненадеждно възпроизвеждане на реално стеклите се събития, поради което същите не могат да доведат съда до пряк и несъмнен извод за това, че подсъдимият е бил наясно с нейната дейност като проститутка и осъществяването на тази дейност в процесното помещение, дори да бъдат съпоставени с другите доказателства по делото.

С оглед на естеството и качеството на обвинителните доказателства, в настоящия случай е без съществено правно значение дали и какви обяснения дава подсъдимият, защото съгласно чл.103 ал.2 и ал. 3 НПК подсъдимият не е длъжен да доказва, че е невинен, нито е допустимо да се правят изводи във вреда на подсъдимия, поради това че не е дал или отказва да даде обяснения или не е доказал възраженията си. Същевременно за пълнота на доказателствения анализ въззивният съд на свой ред след първостепенния обсъди критично обясненията на подсъдимия, като отчете, че те освен важно доказателствено средство са и средство за защита, необвързано със задължение за установяване на истината. При съблюдаване на изтъкнатите правила за доказателствената тежест по чл.103 ал.1 - ал.3 НПК, за да бъдат приети за достоверни обясненията на подсъдимия, не се изисква те да намират подкрепа, а да не се опровергават от несъмнено установени доказателства или да не се дискредитират на собствено основание поради неясноти, необясними празноти или тъй като съдържат обективно невъзможна версия. В настоящия случай обясненията на подс. И., в които се отрича изобщо същият да е отдавал процесната стая под наем на св. С., подкрепени от показанията на неговата съпруга св. Т.-И.а, категорично се опровергават от останалите гласни доказателства, поради което обосновано са били възприети от районния съд като опит за изграждане на защитна версия. В същото време обаче събраните доказателства не могат да установят обвинението по категоричния начин, който се изисква за осъждане съгласно чл.303 ал.2 от НПК.

Въззивният съд намира, че въз основа на установените факти и съдържанието на доказателства по делото не може да бъде изграден единствено възможния извод, че подсъдимият И. И. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.155 ал.2 от НК, за което е предаден на съд.

Събраните по делото доказателства установяват, че действително подсъдимият И., осъществявайки фактическа власт върху процесния апартамент, е отдал под наем стая от последния на св. С., която упражнявала дейност като проститутка. Оттук нататък обаче останалите факти, свързани със субективния състав на престъплението, остават неизяснени, тъй като липсват стабилни и еднопосочни обвинителни доказателства за това, че подсъдимият е знаел за сексуалните дейности, осъществявани от лицето, което е наело от него тази стая. Единствено от факта на отдаване на процесната стая под наем на св. С. от страна на подсъдимия, преценен в светлината на останалия доказателствен материал, не може да бъде направен

категоричен и несъмнен извод, че подсъдимият е съзнавал, че предоставя помещение на св. С. за извършване в него на полови сношения и блудствени действия с различни лица, поради което доказателственият стандарт за постановяване на осъдителна присъда не може да бъде покрит. Недопустимо е постановяването на осъдителна присъда при недоказаност на обвинението по несъмнен начин, когато не са изяснени напълно обстоятелствата, касаещи същото обвинение. Само когато всички факти, включени в причинно-следствения процес на престъпното деяние и неговото авторство бъдат установени безспорно и категорично, съдът може да постанови съответна осъдителна присъда. Последната не може да почива на предположения, на съмнителни, несигурни и колебливи изводи досежно автора на престъплението и неговите обективни и субективни признаци. Съдът признава подсъдимия за виновен само и единствено, когато обвинението е доказано по несъмнен начин /чл.303 ал.2 от НПК/, което е гаранция за реализиране правата на подсъдимия в наказателния процес, произтичащи от презумпцията за невинност, установена в чл. 16 от НПК.

Нещо повече, настоящия съдебен състав счита, че в случая освен субективната несъставомерност на инкриминираното деяние, поради посочената по-горе недоказаност, е налице и обективна такава, тъй като липсва основен съставомерен обективен признак, какъвто е систематическото предоставяне на подобно помещение и то на различни лица. Това е така, тъй като, за да е съставомерно от обективна страна деянието по чл.155 ал.2 НК, е необходимо деецът повече от три пъти да е предоставил помещение на едно лице, което да осъществява в него развратни действия /полови сношения и блудствени действия/ с различни лица, променяйки партньорите си. В настоящия случай се установи и доказва еднократно предоставяне на помещение и то на едно лице, без знание за осъществяваната в него дейност. Еднократното предоставяне на помещение, макар и за продължителен период от време, не може да дерогира изискването на закона за системност, тоест за предоставяне на въпросното помещение за повече от три пъти и то на различни лица. /В този смисъл е Решение № 23 от 24.03.2021 г. на ВКС по н.д. № 808/2020г., 1 н.о. ВКС/

Предвид изложеното, настоящата съдебна инстанция не споделя съображенията на първоинстанционния съд за признаване на подс. И. И. за виновен и намира, че същият на основание чл.304 от НПК, следва да бъде признат за невиновен и оправдан по така повдигнатото му обвинение, което от своя страна налага отмяна на присъдата, съгласно чл.334 т.2 вр. чл.336 ал.1 т.3 от НПК.

С оглед изхода на делото и на основание чл.190 ал.1 от НПК, направените по делото разноски следва да останат за сметка на държавата.

По изложените съображения и на основание чл.336 ал.1 т.3 вр. чл.334 т.2 от НПК въззивната инстанция постанови своята присъда.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

